

Beste donateurs,

Laat op de woensdagavond 28 juni is Fellow geëuthanaseerd. Het bloedverlies bij zijn blaasontsteking deed ons vorige maand hevig schrikken. Al die lange en lange jaren dat Fellow bij ons was is hij nooit ziek geweest. Hij bleef prima eten in de week dat hij behandeld werd voor de blaasontsteking en de weken daarna. Was levendig als altijd. Halverwege vorige week merkten we een snelle teruggang in zijn gezondheid. Iedere dag at hij minder. Fellow's levendigheid verdween, hij was suffig en hij werd steeds magerder. Karin en ik hadden al besloten de dierenarts er bij te roepen. Voor donderdag, 29 juni was de afspraak gemaakt.

Woensdag 28 juni werd ik gebeld door Christina de Vries, een van onze verzorgsters. Fellow had die ochtend helemaal niets gegeten. Alle paarden hadden die dag, het regende wat, in de buitenbak gestaan, niet in de wei. Fellow ook. Maar hij wou niet meer naar binnen.... Ik ben naar Beetgumermolen gereden, probeerde nog Fellow mee te laten lopen naar de stal. Na een paar passen bleef hij staan. Als je hem losliet liep hij weer terug naar de plek waar hij stond. Van Nikki, onze andere verzorgster, hoorde ik dat hij wel wat gras had gegeten dat ze hem voerde. Fellow was duidelijk weer in een slechtere conditie dan de dag ervoor. Nog verder vermagerd. We hebben dierenarts Theo Bruggelink gebeld om diezelfde dag te komen. Theo had een overvol programma met veel spoedbezoeken, maar hij kon er laat op de avond zijn. Karin Engelman en Cornelia Dijkstra, medebestuurders, waren ook gekomen. We hadden besloten: nu stoppen. Fellow was op. Ik heb gras gesneden dat naast onze oprit groeit en Fellow een handje gevoerd. Daar leefde hij even van op. Hij liep met me mee uit de bak in de wei. At nog meer gras dat ik strooide, knabbelde aan het kuil in de ruif. Na een uur ging hij terug naar de bak en bleef weer stil staan. In die bak, in het laatste licht van de zomeravond, kreeg Fellow de euthanasie injectie. Hij is heel vredig en kalm gestorven. Buiten, zoals hij zelf wilde.

Fellow is geboren op 1 januari 1987. Hij was bijna 36 1/2 jaar oud. Het oudste dier ooit in onze opvang. Zijn leeftijd is in mensenjaren te vergelijken met een 90+-er. Hij was het paard dat ook het langste bij ons was. Fellow kwam begin oktober 2011. Bijna 12 jaar genoot hij van zijn pensioen. Voor ieder oud manegepaard of oude pony is hun goede oude dag bij ons een zegen. Bij Fellow zag je extra scherp hoe goed dat pensioen hem deed. Ruiters van *Manege Waarland*, die zich voor zijn komst inspanden om donateurs voor hem te werven, vertelden: "Hij was een heel goed dressuurpaard. Heeft op hoog niveau gereden. Maar hij werd strammer. Daarom werd hij ingezet voor beginners en kinderen. Zijn plezier in het werk is hij helemaal kwijt. Hij heeft het helemaal gehad met het manegewerk". Ook zeiden ze: "Als je je hand uitsteekt om hem te aaien, trekt hij zich terug"...

Twee weken na zijn komst verwoordde Gerard Nielsen, jarenlang onze hoefsmid, precies wat ik voelde: "Ineke, ik krijg geen enkel contact met dit paard!"...Fellow was volkomen in zichzelf gekeerd. Hij had alles opgekropt wat teveel was geweest. Het heeft maanden en maanden geduurd voor hij zich volledig ontspande. In de maanden dat hij tot rust kwam en leerde dat er geen 'moeten' meer was, hielp het gezelschap van merrie Irma hem. In 2010 was ze, als enige uitzondering op de regel dat we er alleen zijn voor oude manege dieren, opgenomen in onze stichting. Irma was een volkomen verwaarloosd dier dat in het jaar daarvoor door de eigenaren letterlijk gedumpt was in onze stallen toen die nog niet ons eigendom waren. In Fellow zat 'hengstenbloed', dat werd duidelijk. Een ruïn waarin toch nog hormonen van een hengst leven. Irma was dol op Fellow en Fellow op haar. Een jaar na zijn komst riepen we als we hen beiden buiten bezig zagen: "Het is weer sex, drugs and rock and roll!". Karin dacht dat hij een klophengst was, een ruïn waarbij de castratie niet volledig is gelukt. Maar de dierenarts heeft dat nog onderzocht en meldde dat hij echt een ruïn was. Fellow bloeide op. Hij kreeg de levenslust, vitaliteit en vrolijkheid terug. Die heeft hij zijn hele pensioentijd bij ons gehouden. Hij begon bij ons aan een hele goede en hele lange tweede jeugd.

Fellow was een heel mooi paard. 'Hoog in het bloed', oftewel met veel Arabisch bloed. Net als Nirvana. Groot, slank, hoog op de benen. Met een erg sterk gestel. Maar ook met een grote

gevoeligheid. Een heel mooi paard is hij gebleven tot de week voor zijn dood. Zijn leeftijd zag je absoluut niet aan hem af. Steevast werd hij 10 jaar jonger geschat. Van het paard dat je hand ontweek werd hij het paard dat je opzocht in de wei, zijn hals naar je toe boog met maar één uitnodiging: "Krabbel mij even heerlijk over mijn nek". Op stal stak hij heel aandoenlijk regelmatig zijn hoofd wat scheef over de deur naar je toe. Dan wilde hij zachtjes onder zijn kin gekriebeld worden. Met zijn ogen half dicht genoot hij van de liefkozingen. Dezelfde Fellow die ooit bij zijn komst je direct ontweek als je hem aan wilde halen....

Bij Fellow kwam de speelsheid volop tot leven. Hij was heel speels. De grote uitdager in het 'ruinenspelletje'. Elkaar aan het halster trekken en duwen, uitproberen wie de sterkste is. Daar liep hij drie jaar geleden een akelige wond mee op aan zijn hak. Sindsdien ging hij iedere dag met springschoenen aan naar buiten. Af en toe kwamen Fellow en Pomar hijgend binnen, 'tong op de schoenen'. Zo wild en uitgelaten waren ze al spelend en rond galopperend bezig geweest. Fellow, in mensenjaren een 90 plusser! En dan met zo'n conditie! Pomar, No Limit en Sandro waren de laatste jaren zijn vaste vrienden. Allemaal net als hij helemaal in voor het spel. Pomar, ook afkomstig van *Manege Waarland*, die in 2021 bij ons kwam en Fellow herkenden elkaar direct. Ze hadden elkaar meer dan 10 jaar niet gezien. Het was ontroerend om te zien hoe goed het geheugen van paarden is. Hun vriendschap werd onmiddellijk voortgezet.

In 2014 verbouwden we de eerste vier kleine stallen in het verste staldeel tot drie grote ruime stallen. Fellow kreeg uiteraard de grootste stal. Heel licht en ruim, met twee openslaande ramen. Fellow was al blind aan zijn rechteroog toen hij bij ons kwam. Dat zijn slechte oog hem wat beperkte zag je in de kleine stal waar hij voorheen stond. Hij draaide zich daar altijd heel voorzichtig om. In de nieuwe stal merkte je niet meer dat hij blind was aan een oog. Hij bewoog zich makkelijk en vrij. De ramen van zijn stal die op het oosten ligt kunnen bijna het hele jaar door open blijven. Fellow stond op stal graag met zijn hoofd naar buiten. Nagenietend van het eten, soezend of soms heel alert rondkijkend. Hij was zo tevreden in zijn stal. "Onze Kroonprins" noemden we hem. Een heel mooi, koninklijk paard in zijn eigen koninkrijkje.

Fellow's zwakke punt was zijn gebit. Maar de operatie vorig jaar mei aan dat gebit in onze stallen durfden we aan. Zijn conditie was zo goed. Binnen 24 uur was hij helemaal de oude. 's Avonds als de *Subli*, het speciale oude paardenvoer, werd rondgedeeld en ik met het steekkarretje de bakken vervoerde naar zijn staldeel, hinnikte hij altijd uitgelaten en enthousiast: "Ha! Eten!!". Met dat voer en de bijvoeding met geweekte ponybrokjes bleef hij uitstekend op gewicht. 's Ochtends en 's avonds kreeg Fellow die hele grote voerbak, gevuld tot de rand. Maar het ging altijd achter elkaar op.

Fellow heeft alle pensioendieren die van *Manege Waarland* bij ons kwamen meegemaakt en de vijf paarden, Berthus, het paard-der-paarden waarmee de stichting begon, Quido, Jane, Tarzan en Ginger van de voormalige *Leeuwarder Manege*. Bijna 12 jaar lang, een heel groot deel van zijn leven, was hem gegund voor een 100% volwaardig, heel gezond, goed en ontspannen pensioen. Te midden van oude en nieuwe vrienden. Het was een gelukkig leven. Dat straalde hij uit.

Al die lange, lange jaren was Fellow er. Hij en wij genoten van zijn goede leven. Maar onze lieve, lieve Fellow, onze Kroonprins, is niet meer.

Met vriendelijke groet,

Ineke de Groot